

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 397/2024
25.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Марије Терзић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Златан Куртовић, адвокат из ..., против туженог Државног Универзитета у Новом Пазару, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4644/22 од 19.09.2023. године, у седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4644/22 од 19.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1 84/22 од 26.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ../20 од 29.10.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ../20 од 09.01.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди на послове у оквиру исте врсте и степена стручне спреме. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4644/22 од 19.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 84/22 од 26.09.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези става 2. тачка 12. ЗПП. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на коју је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима ... Организационе јединице Службе Решењем тужене број ./20 од 27.02.2020. године на захтев тужиоца, истом је одобрено неплаћено одсуство у трајању од шест месеци и то у периоду од 01.03.2020. до 31.08.2020. године, због породичних и здравствених проблема (став први изреке). Ставом другим изреке истог решења одлучено је да је тужилац дужан да се врати на рад 01.09.2020. године, односно у року од 15 дана од дана престанка разлога за одлазак на неплаћено одсуство. Дана 01.09.2020. године тужилац се није вратио на рад код туженог већ је послодавцу достављена потврда о привременој спречености за рад тужиоца. Потврду није доставио тужилац, већ тужиочева мајка. Тужени је посумњао у неправилност те потврде, обратио се надлежној здравственој установи, па је након провере изабрани лекар исту поништио. Тужилац је 04.09.2020. године поднео туженом писани захтев за продужење неплаћеног одсуства у трајању од шест месеци ради личних обавеза и потреба. Тужени је решењем број ./20 од 08.09.2020. године одбио захтев тужиоца због смањеног броја радника у служби у којој је тужилац запослен. Тужени је као послодавац тужиоцу упутио акт упозорења о постојању отказног разлога 08.10.2020. године. Због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 3. Закона о раду односно члана 43. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог, по коме запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду због неоправданог изостанка са посла најмање три узастопна радна дана. Акт упозорења је истакнут на огласној табли послодавца 19.10.2020. године јер га тужилац није лично примио већ тужиочева мајка (о чему је сачињена службена белешка код туженог) након чега је тужилац 23.10.2020. године доставио изјашњење насловљено на приговор. Након тога тужени је донео решење 29.10.2020. године и тужиоцу отказао уговор о раду са 09.01.2020. године због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду односно због недостављања потврде о привременој спречености за рад у складу са чланом 103. Закона о раду.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да су се стекли услови да тужиоцу престане радни однос са 01.09.2020. године, а сходно члану 179. став 3. тачка 3. Закона о раду и члана 43. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог. Тужиоцу је одобрено неплаћено одсуство у трајању од шест месеци требао је да се јави на рад 01.09.2020. године, што није учинио нити је изостанак оправдао, нити је доставио потврду о спречености за рад.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда налазећи да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право. Решењем од 27.02.2020. године тужиоцу је одобрено неплаћено одсуство. У решењу је назначено да је исти дужан да се јави на рад 01.09.2020. године односно 15 дана по престанку разлога за одлазак на неплаћено одсуство. Тужилац се није јавио на посао 01.09.2020. године како је предвиђено назначеним решењем из чега јасно произлази да је учинио повреду из члана 179. став

3. тачка 2. Закона о раду и члана 43. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог. Закључио је да је првостепени суд правилно оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд закључио да је првостепена пресуда правилно донета у складу са утврђеним чињеничним стањем и правилном применом материјалног права. Неприхватљиви су наводи из ревизије тужиоца да је тужилац имао рок од 15 дана да се јави на рад. Ово из разлога што је решењем од 27.02.2020. године јасно назначено да је тужилац био у обавези да се јави на рад 01.09.2020. године. Рок од 15 дана који је предвиђен иза тога представља изузетну ситуацију коју тужилац није оправдао. Да је тужилац требао да се јави 01.09.2020. године и да је био свестан те чињенице, указује и околност да је преко своје мајке доставио потврду о спречености на рад од стране изабраног лекара а која потврда је након провере поништена. То указује на чињеницу да је тужилац знао да треба да се јави на рад 01.09.2020. године што није учинио. Након тога подноси захтев за ново неплаћено одсуство али је његов захтев одбијен па је и рок од 15 дана, за који се везује тужилац истекао јер се исти није јавио на рад све до доношења решења о престанку радног односа. Из свега тога јасно произлази да су нижестепени судови правилно применили материјално право јер је правилно оцењено да су се стекли услови у погледу закључка да тужилац није поштовао радну дисциплину и да је имало основа примени члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду као и члана 43. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог који предвиђа да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду ако неоправдано изостане са посла најмање три узастопна радна дана. Тужени је испоштовао процедуру у погледу спровођења поступка за давање отказа, доставио упозорење и сходно испоштованој процедури правилном утврђеном чињенично стању правилно применио материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић